

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **MUDr. R.**, bývajúceho v N., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. E., so sídlom v N., proti žalovanej **M.**, bývajúcej v Ž., zastúpenej Advokátskou kanceláriou A., so sídlom v Ž., **o zaplatenie 117,74 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27 C 368/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2014 sp. zn. 6 Co 78/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 29,52 Eur do troch dní k rukám advokáta.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 31. júla 2013 č.k. 27 C 368/2012-102 žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 117,74 eur s 9% úrokom z omeškania od 1. októbra 2012 zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 169,09 eur na účet advokátky do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 415 a § 420 Občianskeho zákonníka, vecne tým, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaná znemožnila 29. septembra 2012 stretnutie žalobcu – otca – s maloletou dcérou N. tým, že ho včas neinformovala o objektívnej prekážke, ktorá bránila uskutočneniu jeho styku s maloletou. Súd mal v konaní preukázané vykonaným dokazovaním, že žalovaná žalobcovi oznámila, že nebude možné realizovať styk mimo miesta bydliska, avšak mu poslala správu, podľa ktorej umožňuje stretnutie v byte, kde býva maloletá. V konaní neboli preukázané skutočnosti, podľa ktorých by žalovaná vedela o ochorení maloletého dieťaťa vopred, a teda nebolo preukázané, že by mala možnosť s dostatočným predstihom žalobcovi oznámiť, že nie je možné realizovať styk mimo miesta

bydliska maloletej. V konaní bolo preukázané, že stretnutie sa realizovalo pred dverami bytu na chodbe, a správanie matky, ktorá po 20 minútach ukončila takéto stretnutie, nemožno považovať za porušenie povinnosti podľa rozhodnutia súdu, nakoľko s prihliadnutím na zdravotný stav maloletého dieťaťa je zrejmé, že takáto realizácia styku na chodbe pred dverami sa mohla negatívne prejavovať na zdravotnom stave dieťaťa. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno ani pokiaľ ide o výšku škody, ktorá mu mala vzniknúť, ani skutočnosť, že použil motorové vozidlo, ktorého osvedčenie o evidencii predložil a že výška škody je suma 117,74 eur, nakoľko predložil len vyúčtovanie cesty bez predloženia príslušných dokladov, na základe ktorých by boli preukázané skutočné náklady spojené s použitím vozidla 29. septembra 2012. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. a vznikom trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. apríla 2014 sp. zn. 6 Co 78/2014 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol, svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a preto v jednotlivostiach naň poukázal a obmedzil sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že predpokladom vzniku nároku na náhradu škody v intenciách posudzovanej veci by bola skutočnosť, že sa styk s maloletým dieťaťom bezdôvodne nerealizoval a zavinenie za takýto stav by bolo možné pričítať odporkyni. Zo zhodných tvrdení účastníkov pritom vyplýva, že žalobca sa dostavil k bytu matky s cieľom stretnúť sa so svojím dieťaťom, čo mu bolo aj umožnené. Ak pri stretnutí vznikla konfliktná situácia, bolo na žalobcovi, aby túto riešil a trval na stretnutí s maloletou v priestoroch bytu žalovanej, ktorá takýto postup navrhla. Krajský súd nemal dôvod neakceptovať tvrdenia žalovanej, ktorá síce o zhoršenom zdravotnom stave vedela už deň pred stykom, avšak vzhľadom na dlhotrvajúce problémy dieťaťa, túto okolnosť nepovažovala za takú, aby sa stretnutie neuskutočnilo. Treba zdôrazniť, že dieťa môže vnímať prítomnosť rodiča aj v chorobe, ktorý stav nevyučoval, aby stretnutie riadne prebehlo, hoci obmedzene – v domácom prostredí dieťaťa. K námietkam žalobcu vo vzťahu k možnému použitiu § 150 ods. 1 O.s.p. uviedol, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 142 ods. 1 O.s.p.) a len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224

ods. 1 O.s.p. a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v sume 29,57 eur.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p., pretože rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a ako dovolací dôvod uvádzal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Uviedol, že súdy obidvoch stupňov pojem marenie nesprávne vyhodnotili, čo v konečnom dôsledku znamenalo nesprávne zamietnutie návrhu dovolateľa. Pojem marenie nemožno vykladať reštriktívne a to tak, že styk sa v takomto prípade nerealizuje, alebo ho realizovať nemožno, ale v zmysle odbornej literatúry pod pojem marenie styku možno subsumovať aj tie prípady, kedy sa styk realizuje za podstatne sťažených podmienok. V konaní bolo preukázané, akým spôsobom prebiehal styk otca s maloletou, resp., že sa realizoval za podstatne sťažených podmienok. Styk prebiehal na chodbe v bytovom dome, trval ani nie 20 minút a uskutočňoval sa za absolútne pre maloleté dieťa nevhodných podmienok. Súdy sa nevysporiadali s tvrdením žalovanej, ktorá priznala, že maloletá bola chorá už v piatok a toto mu oznámila až v čase, keď sa malo realizovať stretnutie. Je toho názoru, že vyššie uvedené vady tak konania pred súdom prvého stupňa, ako aj pred súdom odvolacím, mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a sú dovolacím dôvodom, nakoľko môžu byť tzv. inou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Žiadal zároveň odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalovaná nepovažovala podané dovolanie za dôvodné, preto navrhla dovolanie odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania vo výške 59,14 eur za dva úkony právnej pomoci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred

1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p. veta druhá O.s.p., prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmajúc najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie v občianskom súdnom konaní je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým môže dovolací súd zasiahnuť do už odvolacím súdom právoplatne nastoleného stavu právnej istoty účastníkov konania o predmete konania. Preto dovolanie neslúži na nápravu akýchkoľvek väd prvostupňovej alebo druhostupňovej fázy základného konania, ale len väd, ktorých závažnosť zákonodarca povýšil nad právnu istotu účastníkov konania (I. ÚS 35/2013). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je „treťou inštanciou“, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom nejde ani o jeden z potvrdzujúcich rozsudkov uvedených v § 238 ods. 3 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až písm. g/ O.s.p.. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p., ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd však nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O.s.p. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazoval dovolateľ.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi normami a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca namietal, že konanie je postihnuté vadou tejto povahy z dôvodu absencie dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v dôsledku

nezaoberania sa jeho námietkami prezentovanými v podanom odvolaní a rozhodnutie odvolacieho súdu je preto nepreskúmateľné.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril a odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) – porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higinosova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“ a že „takéto

odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (por. uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ žalobca namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa, treba prisvedčiť jeho všeobecnej argumentácii, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Podľa dovolacieho súdu ale nemožno žalobcovi prisvedčiť, že bolo porušené jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia uzavrel, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil; preto v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, keďže je založené na rovnakých dôvodoch, aké uviedol vo svojom rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných zákonných ustanovení a nepoprel ich účel a význam, podajúc postačujúcu odpoveď na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany v tejto právnej veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím súdu prvého stupňa umožňuje preskúmať ako, na základe čoho a z akých dôvodov súdy v merite veci rozhodli. Ich skutkové a právne závery nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené (či zjavne neudržateľné alebo arbitrárne) a tak nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky; odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvého stupňa) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že žalobca má odlišný názor, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú nepreskúmateľnosť, resp. nedostatok náležitostí podľa § 157 ods. 2 O.s.p.

Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov netrpia nedostatkom riadneho odôvodnenia, ktoré by malo za následok vznik vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ sa žalobca nestotožňuje s právnymi závermi oboch súdov nižších stupňov, dovolací súd poukazuje na to, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004).

Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnutie v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tiež tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), treba uviesť, že tzv. inú vadu Občiansky súdny poriadok síce považuje za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), avšak samotná táto vada prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol

podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.). Úspešná žalovaná v dovolacom konaní podala návrh na uloženie povinnosti žalobcovi nahradiť jej trovy konania spočívajúce v trovách jej právneho zastupovania v dovolacom konaní za dva úkony právnej pomoci (prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie k dovolaniu). S prihliadnutím na ustanovenia § 10 ods. 6, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb priznal odvolací súd žalovanej náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci v celkovej výške 29,52 eur, ktorú sumu je žalobca povinný do troch dní zaplatiť k rukám zástupcu žalovanej. Za úkon právnej pomoci prevzatie a prípravu uplatnený nárok nepriznal z dôvodu, že právny zástupca zastupoval žalovanú v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, uplatňovaný nárok v konaní podrobne poznal už z priebehu tohto konania, preto pri poverení zastupovať žalovanú aj v dovolacom konaní odpadol dôvod na prevzatie a prípravu vecí.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. augusta 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová